

שלו, כאשר פוטר בשנת 1920 מתפקידו כאחראי מטעם יק"א בגליל העליון.

הקדמתי את המאמר. אנחנו עדיין בראשית זמננו בגליל, בשנת 1907. שמו של קלווריסקי יחזור ויופיע בכל שאספר בדפים הבאים.

בראש-פינה, והכנות לקראת מטולה

הגענו לראש-פינה ושהינו בה כל אותו חורף עד שחזר מר וילקומיץ מחוץ לארץ.¹⁷ אחד מבתי הפקידות היה ביתנו לתקופה זו. הבית נמצא ברחוב העליון של המושבה, מול משרד יק"א ובית וילקומיץ. לידו בית אלתר שוורץ שהיה בו גם מלון.¹⁸ סמוך לבואנו לראש-פינה נודע שאחד הרבנים של צפת ראה בחלום שרעידת אדמה תפקוד את האיזור... כידוע סבלה צפת בעבר מרעש קשה שהרס חלק מהעיר וגרם לקרבנות רבים. והנה בראש-פינה האמינו לחלום הזה. אנשים עזבו את בתיהם והקימו אוהלים בשטח הגורן מפחד רעידת האדמה. עברו ימים אחדים, ורעידת האדמה לא קרתה, ואז חזרו רוב האנשים לבתיהם פרט לבודדים שעדיין נשארו באוהלים ליתר בטחון. על המאורע נתבקשנו לכתוב חיבור בבית הספר ולספר מה עבר עלינו בקשר למאורע שלא קרה...

אבא מצא באחד הימים הזדמנות להגיע למטולה עם קלווריסקי, התלהב מהמקום והחליט מניה-וביה על קבלת התפקיד המוצע במטולה. עשה מיד הכנות ראשונות: רכש כמה כבשים ואנחנו הילדים כבר ספרנו את הוולדות שיוולדו, וכאשר אלה יוסיפו ויוולדו יהיו לנו המון כבשים וטלאים... גם פרה כבר היתה לנו וסיפקה חלב לשתייה.¹⁹ כאשר הגענו למטולה בחג הפסח כבר היינו בארץ ישראל שנים אחדות, בהן נדדנו וחיינו במקומות שונים. הייתי ילד בן תשע ולא יכולתי לדעת אז שבמקום הקטן והנידח הזה אשתתף במעשים ואירועים מסעירים במשך השנים הבאות. ואבא - כאילו ידע שזה המקום בו יגשים את כל שאיפותיו הציוניות. כאן יוכל להיות מורה בישראל, מחנך דור עובד אדמה, כאן יוכל לעבוד את אדמת ארץ ישראל בעצמו. הרגשה זו דבקה גם בנו למן הרגע הראשון.